

[Birthe Rønn Hornbech]

Vi har i Venstre ofte berørt problemerne med familiesammenføringsreglerne. Vi synes også, at det må være muligt at få diskuteret, om ikke tidsrammerne skulle være lidt mindre automatiske, om ikke vi også dér skulle stille betingelser.

Men problemet er, at når man dykker ned i det her, så bliver det vanskeligere og vanskeligere. Problemet er at få nogle regler, der på den ene side ikke splitter allerede etablerede familier – det er også i strid med internationale regler – og heller ikke forhindrer, at den enkelte kan gifte sig med den, han har lyst til. På den anden side må vi få udformet reglerne sådan, at vi forhindrer omgåelse af indvandrerstoppet, at vi forhindrer tvangsægteskaber, og at vi forhindrer, at danske myndigheder føres bag lyset. Jeg tror, at der er enighed om, at det er uheldige elementer i kølvandet på familiesammenføringsreglerne.

Det er altså vanskeligt, og vi erkender i Venstre vanskelighederne med at få formuleret sådan nogle principper, som altså ikke har uheldige virkninger i den ene eller den anden retning.

Afgørende for Venstre med hensyn til administration af udlændingeloven er, at det bliver de danske myndigheder, der i meget højere grad selv har hånd i hanke med, hvem der får opholdstilladelse. Det bærer i alt for høj grad i dag tilfældighedernes præg. Man løser ikke verdens fattigdomsproblemer gennem asylpolitikken. Vi mener, det må være muligt at ændre udlændingeloven, sådan at vi i hvert fald sikrer, at vi bruger ressourcerne på de rigtige mennesker. Hvis ikke vi gør det, så svigter vi netop dem, vi vil hjælpe, nemlig dem, der er forfulgt på grund af politisk overbevisning, tro eller hudfarve.

Og så bør vi nok i Folketinget sige til hinanden, at vi i højere grad skal vise mod til at bortse fra de enkeltstager, der altid kan give en eller anden farvet avisomtale, der får en eller anden politiker til at ryste på hånden. Problemet er præcis, at når selv de mennesker, der helt generelt fuldstændig vil have stoppet for tilgang af udlændinge til Danmark, ser en konkret sag med et menneskeligt ansigt, så får piben en anden lyd.

Opgaven, når man er øvrighed i Danmark, må altså være, at man tør følge de regler op, man selv har vedtaget, hvor ondt det end kan gøre.

Vi ønsker altså samlet en mere konsekvent politik, der i langt højere grad slår fast, at det er de dårligst stillede, de forfulgte, der skal hjælpes. Ministeren har i den anledning nævnt forskellige områder, der må kunne danne grundlag for en mere detaljeret politisk drøftelse. Og jeg har nævnt, at vi i Venstre vil have et bredere grundlag, også se på integration, se på krav, se på kommunernes forpligtelser. Vi håber, at vi kan få sådan nogle samlede drøftelser med et stort flertal i Folketinget. Vi er i hvert fald til enhver tid parat i Venstre. Vi nærer stærke forventninger til ministerens løfter om det udspil, der vil komme.

Vi vil i dag stemme imod den dagsorden, der er foreslået af Fremskridtspartiet. På den ene side finder vi den ud fra det, jeg allerede har sagt for snæver, og på den anden side er det jo sådan lidt af en blankocheck – den stramning eller skærpelse, hvad er det? Den er for diffus, og vi vil altså stemme imod. Men vi venter som sagt på, at ministeren skal vende tilbage med et oplæg.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Jamen det gik jo strygende for fru Birthe Rønn Hornbech lige indtil det sidste, hvor, for at bruge fru Birthe Rønn Hornbechs eget udtryk, man blev lidt skinger i stemmen. Det kan jeg godt forstå, for når man står heroppe og giver Fremskridtspartiet 100 pct. ret – og det gælder også hr. Helge Adam Møller – men slutter af med at sige, at man alligevel ikke vil stemme for det, man har stået og sagt, er det forståeligt, at der kommer den skingerhed i stemmen, som fru Birthe Rønn Hornbech selv omtalte.

Men jeg skal erklære mig enig i synspunkterne. Jeg synes nok, man har blandet flygtninge og fremmedarbejdere osv. lidt meget sammen – det kan vi komme tilbage til senere – og jeg gjorde det måske også selv lidt i mit indlæg, men der skal jo siges så meget under en sådan debat, hvor man kun har 10 minutter; men jeg fatter ikke, skønt jeg faktisk gerne ville forstå det – og det er ikke polemik – at man ikke kan tage sig sammen til at vise et konkret initiativ. Jeg forstår det ganske enkelt ikke.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):